

**TREI ISTORII DIN
GALAXIA
HILSA'N TASSA**

Traducere și adaptare pentru limba română
de

O G POPA

După versiunea în limba engeză (ediția a cincea)

THREE STORIES FROM HILSA'N TASSA GALAXY

by
O G POPA

EDITURA
COMPLEMENT CONTROL
<http://www.corollarytheorems.com>

Trei istorii din galaxia Hilsa'N Tassa

ISBN 9786069218556 © O G POPA

Traducere din limba engleză de O G POPA

Grafica și redactarea executate de O G POPA

Toate drepturile de copyright sunt rezervate lui O G POPA

LICENȚA DE COPYRIGHT

Editura COMPLEMENT CONTROL activând sub controlul SC COMPLEMENT CONTROL SRL deține Licența de Copyright a cărții de față CL4001091012 semnată de O G POPA. Este interzisă orice reproducere pe hârtie sau în format electronic, în parte sau în totalitate, a cărții de față fără acordul lui O G POPA obținut în scris, în prealabil.

DISCULPĂ

Au fost mobilizate toate resursele intelectuale disponibile pentru a se prezenta caracterele din această carte exact așa cum erau ele în realitate, și nu există îndoială că toate evenimentele narate în paginile următoare sunt fapte adevărate descrise de martori principali. Totuși, deoarece este imposibil să se explice multe diferențe fundamentale pe care le au oamenii, societățile, și tehnologiile din galaxia Hilsa'N Tassa, eforturi extraordinare au fost făcute pentru a se adapta această carte la mentalitatea umană. Totuși, indiferent de circumstanțe, nimeni nu trebuie să facă vreo comparație, sau o metaforă cât de cât paralelă, între civilizația Tae'Rehda și cele descrise în cartea de față. Autorul, O G POPA, și editura, COMPLEMENT CONTROL, își declină împreună orice responsabilitate pentru posibile comportamente iraționale cauzate de primele zece lecturi superficiale ale cărții de față.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA, O G

Trei istorii din galaxia Hilsa'N Tassa / O G Popa ;
trad.: O G Popa. - București : Complement Control, 2010
ISBN 978-606-92185-5-6

I. Popa, O G (trad.)
821.135.1-32

DESPRE EDIȚIA CURENTĂ

TREI ISTORII DIN GALAXIA HILSA'N TASSA, ISBN 9786069218556, ediția întâi, publicată în București-România la data de 01 Septembrie 2010 de editura COMPLEMENT CONTROL, Licența de Copyright CL4001091012, este o traducere din limba engleză după versiunea originală „Three Stories from Hilsa'N Tassa Galaxy”, O G POPA, ISBN 9786069218570, 5th Edition.

PUBLICATĂ ȘI DISTRIBUITĂ DE EDITURA
COMPLEMENT CONTROL

<http://www.corollarytheorems.com>

Bd. Timișoara 17, Bl. H1, Sc. B, Ap. 19, Sector 6, București

Telefon: 072 1984 790 / 021 7454 537

Email: support@corollarytheorems.com

TIPĂRITĂ LA CNI CORESI SA

CUPRINS

CUPRINS 5
PROLOG 9

HOLUL FÂNTÂNILOR

1. HOLUL 1
2. ACUZAȚIA 1
3. SECRETE 1
4. PROCESUL - ZIUA ÎNTÂI 1
5. PROCESUL - ZIUA A DOUA 1
6. PROCESUL - ZIUA A TREIA 93
7. FÂNTÂNILE 103

AMBASADORUL ȚĂRAN

1. CUȘCA 111
2. CINA 1
3. AGGREA 127
4. ATACUL 145
5. DAR'RAEN 1
6. OBAR 1
7. SHALLE 181

INVAZIA HURRANILOR

Respect pentru oameni si cărți

1. INVAZIA SISTEMULUI KUGH 187
2. CONSILIUL LUMILOR ALIATE 203
3. RAIKA MADJEN 1
4. DELEGAȚI 227
5. ȘANSĂ 237
6. INVAZIA SISTEMULUI ANCEN 251
7. PREȘEDINTE DELEGAT 1
8. PRIMA ZI LA GORKUN 271
9. A DOUA ZI LA GORKUN 289
10. SOOHOLL 305
11. CAPCANA 315
12. ATON 1
13. FLOTA HURRANILOR 341
14. GUNIS RELAS 357
15. VICTORIE 369
16. ÎNTOARCEREA 1
17. EPILOG 389

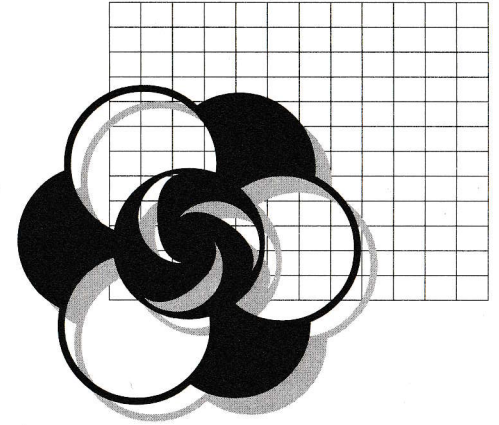
IN MEMORIAM

CĂPITANUL GIGA 401

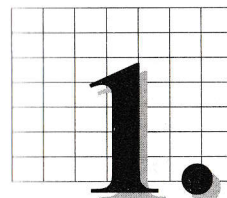

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**HOLUL
FÂNTÂNILOR**
de
O G POPA

HOLUL

Nimic nu era mai relaxant pe Iradina 41 decât să stai la o masă în Holul Fântânilor, cu o băutură roșie în față, să asculți zgomotul conversației din fundal. Acel sunet complex venea în valuri: uneori mai tare, alteori înnăbușit, câteodată cu note înalte, de veselie, însă întotdeauna pe neașteptate, exact la fel ca valurile oceanului ce se pierd, într-un fel sau altul, pe țărm ... În timpul sferturilor de seară părea că se afla un fel de prezență magică în aer: posibil, din cauza temperaturii înalte, și a aromelor subtile emanate din cele șapte Fântâni din centrul Holului.

Conform cu regulile stabilite de Arheologi, nu era permisă niciun fel de tehnologie înăuntrul Holului—nici măcar aerul condiționat—în afară de patruzeci și cinci proiectoare pe bolta tavanului, și de cele două porți de acces automate. Aerul însă, era împrăștiat prin ventilație forțată înaintea fiecărei seri, iar lumina proiectoarelor era compusă numai din cinci culori fundamentale, fiecare având lungimea de undă și intensitatea ajustate precis.

Oamenii care veneau acolo în timpul sferturilor de seară erau în majoritatea lor Tehnicienii, îmbrăcați în uniforme standard argintiu-și-auriu; totuși, pentru acel eveniment nocturn special, cu toții purtau câte ceva în plus. Ei obișnuiau să se înfrumusețeze cu unul, două, sau mai multe „vizoare” neobișnuite, cu „legături” grotești puse pe brațe, la gât, sau pe cap, ori cu armuri antice ce le

protejau, în general, pieptul și umerii. Mulți purtau pălării ciudate, căști sau „scuturi” pentru creier—toate inutile—piese pentru ureche, insigne enorme sau ornamente șmecherite, absurde, ori inventate, și fiecare avea motivații perfect rezonabile, logice chiar, pentru toate acele decorațiuni extravagante generate de imaginații ce păreau a fi tulburate adânc. Totuși, toată lumea știa că acele aditii la uniforme standard camuflau cele mai sensibile instrumente pentru detecție ce puteau fi cumpărate, „găsite”, „împrumutate”, sau pur și simplu construite manual, în Lumile Coaliției Egal-Unitară.

Cei mai mulți oameni preferau să stea așezați la mesele aranjate pe terase, în jurul Fântânilor; câțiva rătăceau singuri, prin cele mai îndepărtate și mai înalte locuri ale Holului; iar alții așteptau răbdători la coadă să le vină rândul la Fântâni. Mai devreme sau mai târziu, cu toții treceau pe la Fântâni măcar o dată pe seară pentru a-și testa capacitatea—și norocul—lui, sau a ei.

Exista multă bună dispoziție prin-prejur, fiindcă Tehnicienii își petreceau timpul cu glume, povestiri nostime, sau pur și simplu ironizându-se unul pe altul. Pe ansamblu însă, cu toții supravegheau atenți activitatea din jurul Fântânilor.

„... since', B'uce, zeama e'a atât de g'oasă în Coa'nele Neg'e încât puteai să-ți bagi degetul în ea și să desenezi ceva acolo ... iar desenul 'ămânea împ'imat pent'u mai mult de zece minute convenționale, până-l dispau cu'enții,” a spus Ab, și el și-a încheiat cuvintele privindu-l țintă pe Scott cu ochi bulbucați. Pleoapele lui au pulsat odată rapid, pentru a-i acoperi complet ochii negri de jos în sus, apoi s-au retras încet înapoi.

„Eu nu mă îndoiesc că ceea ce spui tu este exact litera adevărului, Ab,” a răspuns Bruce în timp ce admira culoarea oranj a băuturii sale. El a făcut o mică pauză ca să soarbă din cupă, apoi a adăugat pe o voce ușor răgușită „dar, hâmm, cât timp ai spus că ai stat ultima oară

la colectare?”

Ab s-a răsucit repede spre stânga lui, vizibil nervos. Bineînțeles, Baan și ceilalți îl priveau cu toții cu rânjete largi. El a răspuns, „Dacă nu mă c'ezi, du-te acolo la colecta'ea u'mătoa'e și descoper'ă singu'. Ha! Mi-a' place să-ți văd fața după ce 'ătăcești câteva zile p'în Coa'nele Neg'e. Ha, ha! Eu mi-am umplut toate tancu'ile în douăzeci și pat'u zile convenționale, apoi am pus-o d'ept sp'e Bază; da, domnule!”

„Acum că ai petrecut douăzeci și patru zile convenționale umplându-ți tancurile în Coarnele Negre, plus altele o sută optzeci vizitând locurile pitorești de pe Drumul Deșertului, probabil că ești foarte însetat, Ab; nu-i așa?” a întrebat R'Ezan pe un ton pretins foarte îngrijorat. El era din Sistemul Toklon—pe vremea aceea auto-exclus din CEU—și avea o față cu un nas gros, lung, curbat în jos, și ochi mici, rotunzi, galbeni. Pielea lui era gălbuie la culoare, însă se schimba spre verde către toate extremitățile, în timp ce pe capul lui alungit „trăiau” cam o duzină de fire de păr cârlionțate, groase, de culoare verde-închis. Oricând era relaxat, acele fire de păr arătau pleoștite, moi; dacă era alertat, firele erau țepene, drept în sus, într-o distribuție radială. Era posibil ca acele fire să fi fost un organ senzorial de-al lui R'Ezan, însă el nu vorbea niciodată despre asta.

„Probabil că băutura roșie este suficientă pentru un om care și-a petrecut ultimile două sute patru zile convenționale admirând panorama încântătoare de pe Dumul Deșertului,” a spus Baan încet, apoi toată lumea a izbucnit în râs, de parcă așteptau semnalul ăla. Bineînțeles, asta era toată lumea, în afară de Ab și Troxi.

Ab n-avea niciun chef să râdă de gluma lui Baan—o leșinătu'ă amă'ată; cât despre Troxi, el era din Sistemul Kavsta, unde oamenii erau incapabili să râdă fiindcă ei nu aveau cum să producă sunete. Totuși, Ab putea să vadă foarte clar că toate culorile de pe pielea lui Troxi se schimbau rapid înspre tonuri de violet-închis, ceea ce era o indicație sigură de foarte bună dispoziție. El a lăsat capul

în jos, așteptând răbdător să se termine amuzamentul. A durat ceva, însă până la urmă amuzamentul s-a domolit, fiindcă erau cu toții curioși să-i audă replica la provocare.

„Vă spun cinstit, oameni buni, 'adiația Dalk e'a atât de pute'nică—” a pledat Ab, însă a fost întrerupt de un cor de oameni care mureau în fapt, agonizant și în chinuri grozave, de răs.

Când și-a regăsit puterea de a articula cuvinte, Baan a spus ironic, „Nu ne mai nenoroci atâta cu povești romantice despre radiații, Ab—arată-ne! În mod sigur Coarnele alea Negre afurise, și toată radiația aia Dalk periculoasă, trebuie că ți-au dat o groază de extra-puteri speciale.”

Alți oameni de la mesele învecinate au devenit interesați de provocare, așa că strigau fel de fel de încurajări, cum ar fi: „Hai, arată-le, Ab!”; „Rupe-i vraja, Tecule!”; și „Bagă factorul Ab-solut!”

Bruce se amuza copios, ca tot restul găștii, însă a realizat că bietul Ab era împins puțin cam prea departe din toate părțile. El a spus, „Gata, gata oameni buni; hai să-i arătăm și puțină considerație prietenului nostru drag.”

Baan a fost receptiv. El și-a aruncat privirile întunecate de jur-împrejur, apoi a spus într-o voce joasă, puternică, „Hei! la mai rupeți unda, flăcăi! Ab este exact ca lumea!”

Intervenția lui a redus simțitor vârful de bună dispoziție locală. Câteva momente mai târziu, zgomotul obișnuit al conversației din fundal a adus o liniște relativă la masa lor.

„Acum, sincer, Ab,” a spus R'Ezan cu vocea lui scârțâitoare, insidioasă, „ar trebui să faci o încercare. Fă-o pentru prietenii tăi, dacă nu ai suficientă încredere în tine însuși.”

„Ei bine, eu am să—” a început Ab, însă a fost întrerupt de vorbe șoptite pe un ton alarmat venite de la Baan.

„Mama tuturor necazurilor! A VENIT ÎNAPOI!”

Valul de surprindere urmat de tăcere a început să se împrăștie rapid prin tot Holul. Toți ochii și toți senzorii optici erau direcționați spre rampa diagonală, către prima poartă de acces: într-adevăr, EA ERA ACOLO!

Domnița era uluitor de frumoasă: avea o construcție zveltă, cu spatele perfect drept, de înălțime medie și minunat de plăcut proporționată, îmbrăcată în uniforma roșu-și-albastru—culorile personalului de la Întreținere. Ea pășea ca o regină, știind că i-a paralizat pe toți, și își ținea privirile în jos de parcă era copleșită de propria-i frumusețe, și GLORIE!

Sunetul pașilor ei rezona în inimile și sufletele tuturor, din cei prezenți. Pe măsură ce ea se apropia de Fântâni, puțini mai erau în stare să respire fără probleme. Domnița a cules o cupă de la distribuitor, apoi a apucat-o pe poteca Fântânilor. În curând ea a fost lângă Fântâna Roșie, apoi cea Oranj, după care a ajuns lângă cea Galbenă ...

Nimeni nu mai respira în Hol. Ea urma poteca spre Fântâna Verde, apoi spre cea Albastră ... Cineva sau ceva a căzut jos, pe undeva în spate, însă nimeni nu a acordat atenție. Domnița s-a oprit în dreptul Fântâniei cu apă violetă, apoi a ridicat ușurel mâna ca să-și umple cupa.

O voce, de undeva, a găsit puterea să spună, „Vă rugăm frumos, domnișoară Kinlen, încercați și Fântâna cea Mare.”

Trei minute convenționale după ce domnișoara Laleah H'Ven Kinlen a părăsit Holul, oamenii au început să-și revină. Încet, încet, zgomotul de fundal al conversației generale a revenit la amplitudinile, frecvențele, și variațiile obișnuite. Bruce s-a uitat pe feritelea, rușinat, spre prietenii săi: cu toții aveau umbre fantomatice în priviri, iar fețele le erau mult mai puțin colorate ca de obicei. El știa sigur că și el avea priviri de animal hăituit. Lucrul la care tocmai fusese martor putea

ușor să distrugă ireversibil orice creier normal: domnișoara Kinlen și-a umplut cupa din Fântâna Violetă! Ea nici măcar nu a încercat să ajungă la Fântână cea Mare, cu ape transparente, însă era clar că ea nu intenționase s-o facă. Ea și-a umplut cupa, pur și simplu, cu băutura violetă, apoi a părăsit Holul.

Într-un fel, Bruce era bucuros că domnișoara Kinlen plecase, fiindcă s-ar fi simțit teribil de rușinat, și grozav de fără rost, în prezența ei ...

Se aflau aproape trei sute de oameni în Hol, în seara aia, bărbați și femei, cu toții aparținând grupului de rase Kull-Mosky—definite ca fiind inteligență pe bază de carbon organic—fiecare cu forme, dimensiuni, și culori diferite. Ceea ce-i adusese pe toți în același loc erau Fântânile. Se aflau șase Fântâni cu ape colorate aranjate într-o distribuție circulară, plus o a șaptea cu ape transparente poziționată în centrul geometric al cercului. O potecă marcată perfect înconjura Fântânile în spirală ușoară, începând cu Fântâna Roșie, apoi ducea la cea Oranj, Galbenă, Verde, Albastră, și la cea Violetă. Odată în fața Fântânii cu apă violetă, poteca nu se unea cu începutul, pentru a închide cercul: ea schimba direcția spre centru, spre Fântâna cu ape transparente: Fântâna cea Mare!

Lucrurile erau foarte simple. Oricare, sau aproape oricare, dintre ființele Kull-Mosky putea să meargă până la Fântâna Roșie ca să-și umple o cupă din apa ei. Băutura era bună, cu o aromă plăcută și un gust răcoritor. După ce consumau apa roșie, toată lumea, sau aproape toată lumea, se simțea foarte bine, cu o ușoară senzație euforică. Gusturile și senzațiile erau diferite, pentru rase diferite, însă concluzia general acceptată era că atât gustul, cât și senzațiile generate, plăceau mult de tot!

Problemele apăreau atunci când oamenii încercau să ajungă la Fântâna următoare: nu toată lumea reușea acest lucru! Corpurile lor refuzau pur și simplu să se miște în direcția interzisă! Lucrurile erau chiar mai complicate

pentru Fântâna Galbenă. Cât despre restul Fântânilor, Bruce auzise câteva istorii—mult îndoielnice—despre doi tipi care ar fi ajuns până la Fântâna Verde.

Nu exista niciun fel de câmp de forță, vreun perete de energie, sau orice lucru tehnic în apropierea Fântânilor—cel puțin, nimic ce putea fi detectat sau măsurat—iar acesta era și motivul pentru care aproape toți oamenii din Hol erau Tehnicienii, în timpul sferturilor de seară. Ei studiau Fântânile, seară după seară, de aproape doi ani convenționali, și fiecare din ei spera și visa să devină EROUL: cea mai ascuțită inteligență care a rezolvat Misterul Fântânilor!

Legendele Fântânilor au apărut datorită vestigiilor arheologice ale unei civilizații foarte vechi: Elgamii din Sistemul Elgam—părăsit, și fără condiții naturale de viață pentru o ființă de tip Kull-Mosky. Unii cercetători spuneau că Elgamii nu fuseseră ființe pe bază de carbon organic, și că structura lor moleculară ar fi fost bazată pe sulf, siliciu, sau fosfor. Alții mergeau chiar mai departe, considerând că oamenii Elgam fuseseră inteligențe din energie pură!

Tot ce mai rămăsese din civilizația Elgam erau ruinele arheologice. Existau câteva construcții grandioase împrăștiate pe două planete, Elgam Trei și Elgam Patru, dar și pe trei sateliți din Sistem, însă cele mai multe erau distruse în totalitate, aproape de nerecunoscut din orbită. Totuși, unele din construcțiile subterane au rezistat destul de bine în fața curgerii necruțătoare a timpului, la bombardamentul meteoritelor, la cutremure, și la degradarea naturală.

Deosebit de ciudat era faptul că nu fuseseră descoperite niciun fel de înscrisuri, inscripții, desene, sau sculpturi: nu existau niciun fel de simboluri! Toate construcțiile, sau părți din construcții, deasupra și sub nivelul solului, aveau forme geometrice: cilindri, cuburi, piramide, conuri, încăperi semicirculare sau rectangulare, holuri imense piramidale sau rotunde, și multe altele la fel.

Toate construcțiile probabil că avuseseră suprafețele șlefuite perfect, cu mult timp în urmă. Materialul folosit pentru construcție era întotdeauna roca naturală sau, posibil, era singurul care mai rămăsese după curgerea teribil de distrugătoare a timpului.

Funcție de calculele statistice bazate pe impactul meteoritilor pe suprafața planetară, s-a estimat că civilizația Elgam părăsise Sistemul cândva între unul și douăsprezece milioane de ani convenționali înainte. Totuși, mulți contestau acea teorie cu alte teorii, care susțineau că brațul Caracatița Mică a nebulei Marea de Cenușă nu putuse să penetreze Sistemul mai devreme de o sută două zeci de mii de ani convenționali ...

Sistemul Elgam fusese descoperit cu paisprezece ani convenționali înainte și, în ciuda interesului arheologic enorm pe care l-a trezit, câteva zone au trebuit totuși să fie închiriate pentru exploatarea resurselor naturale locale. S-a întâmplat că Sistemul conținea, în relativă abundență, câțiva izotopi rari, deosebit de prețioși. Chiar mai mult, circulau zvonuri că fuseseră descoperite și două elemente atomice noi, iar proprietățile lor chimice și fizice sfidau legile cunoscute ale Fizicii!

Punctul de Lucru Iradina 41 erau un port spațial uriaș construit înăuntrul muntelui Shecca, pe Elgam Patru. Planeta nu se rotea în jurul axei, așa că avea o parte mereu încinsă, cea expusă stelei Elgam, în timp ce partea opusă era întunecată și foarte rece. Inițial, atmosfera fusese numai izotopi de xenon și molecule de bioxid de carbon, însă treizeci și cinci de stații automate pentru reducerea oxigenului fuseseră construite în primii cinci ani de la începutul descoperirii ei. În consecință, atmosfera devenise aproape respirabilă, cu patru procente de oxigen la o presiune barometrică convențională de 1,25. Elgam Patru avea apă, totuși nu foarte multă, sub formă de abur,

lichid, și gheață, precum și câteva forme primitive de floră—cele mai multe de tip alge și ciuperci. Exceptând câteva colonii stranii de bacterii, nu fusese descoperită viață animală; totuși, explorarea continua, cu toate că foarte încet.

Urmând aditiei de oxigen, unele ființe de tip Kull-Mosky ar fi putut supraviețui în aer liber pe suprafața planetei pentru câteva zile convenționale, dacă se aflau pe inelul de echicentru cu temperatura potrivită. Aria locuibilă era, în medie, o bandă lată cam de cinci sute kilometri convenționali ce înconjura punctul de echicentru, unde lumina stelei Elgam cădea perpendicular pe suprafața planetei. Inelul era poziționat în zona locuibilă optimă dintre mereu-zi și mereu-noapte, și însuma totuși o groază de spațiu bun de locuit pentru o planetă cu o rază de nouă mii două sute treizeci și unu kilometri convenționali.

În vârful muntelui Shecca, vectorul de gravitație convențională era de 0,8 deoarece monstruosul munte penetra atmosfera cu vârful său aflat la patruzeci și două mii cinci sute douăzeci și șase metri convenționali. Mulți considerau că Shecca era o construcție artificială, fiindcă avea o platformă de aterizare perfect plată în vârf, însă niciun indiciu solid nu a fost descoperit care să susțină acea teorie.

În mod sigur totuși, muntele fusese un oraș enorm al Elgamilor, deoarece era găurit de mii de coridoare geometrice, holuri, piețe și încăperi, cele mai multe din ele încă intacte. În momentul în care puternicul Trust Iradina a venit în Sistemul Elgam, ei au cerut muntele Shecca pentru a construi Punctul de Lucru, iar aranjamentul cu Arheologiei a fost să se distrugă cât mai puțin posibil din construcțiile vechi, și să se folosească la maximum configurația existentă.

Pentru a se acomoda Punctul de Lucru, tot muntele Shecca a fost sigilat cu scuturi energetice și ecluze. Au fost construite înăuntru o groază de facilități pentru un transport rapid și confortabil, pentru ventilație, pentru nodurile-K de comunicație, și pentru orice altceva era

necesar. Multe companii și mici afaceri au venit pe Iradina 41, atrase de noul fluviu de credite CEU, așa că magazine, restaurante, și alte facilități răsăreau peste tot, de la o zi la alta, precum ciupercile după ploaie. La nivele administrative înalte se purtau discuții aprinse despre transformarea Punctului de Lucru Iradina 41 într-un oraș liber, fără taxe comerciale, pentru beneficiul tuturor cetățenilor CEU.

Pe ansamblu, Iradina 41 nu era chiar un loc rău de trăit. Mai mult, cineva putea să se aventureze acolo în descoperirea de vestigii arheologice interesante, dacă avea timpul necesar și dorința s-o facă—unii au avut.

Fântânile au fost descoperite adânc înăuntru, pe la baza muntelui Shecca, într-un hol circular cu un tavan în formă de dom. Ele erau cele mai misterioase construcții ale civilizației Elgam, mai ales datorită faptului că încă continuau să funcționeze! Fântânile au devenit imediat faimoase pe Iradina 41 iar, mai târziu, peste tot în Lumile Coaliției Egal-Unitară.

Nu s-a descoperit niciun fel de indiciu că ar fi existat vreo tehnologie ascunsă—cel puțin, atât cât puteau instrumentele să detecteze. Apele Fântânilor s-au dovedit a fi doar apă de izvor naturală ce conținea un procentaj infim dintr-un izotop ciudat de hidrogen—apele erau totuși curate și perfect potabile—plus câteva impurități minerale în cantități neglijabile. Niciuna din acele impurități nu avea cum să explice culoarea intensă a apelor, aromele de fructe exotice proaspete sau de condimente ciudate, ori efectele euforice.

Misterul cel mare însă era imposibilitatea de a se atinge Fântânile, dincolo de un anumit punct, pentru majoritatea oamenilor. Mașinile, pe de altă parte, puteau să ajungă la toate Fântânile și să le colecteze apele pentru teste. Cu timpul, zvonurile și teoriile au început să formeze Legendele Fântânilor.

Ei spuneau că Fântânile erau un sistem foarte sofisticat pentru a măsura gradul de inteligență al persoanelor ce încercau să le bea apele: cu cât era mai inteligentă, sau mai capabilă de a fi inteligentă, persoana respectivă, cu atât avea voie să ajungă mai departe, la celelalte Fântâni. Se auzeau speculații cum că acea persoană care avea să bea apa transparentă din Fântâna centrală—Fântâna cea Mare—va fi binecuvântată cu toate cunoștințele civilizației Elgam!

Alții spuneau că Fântânile diferențiau ființele inteligente funcție de codul lor genetic: cu cât era codul mai apropiat de oamenii Elgam, cu atât pătrundea mai departe persoana în șirul Fântânilor. Era posibil, spuneau, că unii Elgami încă trăiau, ascunși pe undeva într-o stază energetică, așteptând pe cineva suficient de merituos să-i trezească la viață ...

Oricum, legende sau nu, Fântânile ERAU un mister real, așa că mulți Tehnicienii, persoane de la Întreținere, Arheologi, și persoane din Administrație de pe Iradina 41 erau grozav de pasionați să-l explice.

Faptul că reacția Fântânilor era cu totul imprezicibilă, pentru diferite persoane, a fost motivul pentru care au fost permise vizitele publicului chiar din primele zile de la descoperirea lor. Arheologii, care studiau Fântânile în permanență permiteau accesul publicului în Hol, în timpul sferturilor de seară. Mese și scaune simple, totuși confortabile, au fost aduse în încăperea uriașă, apoi au fost aranjate într-o distribuție circulară în jurul Fântânilor.

Podeaua Holului era formată din cinci inele concentrice largi, în formă de terase, mai joase în centru și înalte spre perete. Holul era divizat de o rampă diagonală ușoară, suficient de largă, ce venea în jos la Fântâni, iar apoi mergea în sus din nou, în timp ce două coridoare enorme legau Holul, la fiecare capăt de rampă, de restul construcțiilor.